

Geen moment heeft fotograaf Mara spijt gehad van haar verhuizing naar Sicilië.
Tot ze betrokken raakt bij de vermissing van de Nederlandse Bianca...

LINDA VAN RIJN

GOUDEN UUR

THRILLER

Inkijkpagina's

Gouden uur

LINDA VAN RIJN

GOUDEN UUR

Thriller

HOOFDSTUK 1

VRIJDAG

DE OPRIJLAAN WAS EINDELOOS. MARA KEEK NAAR DE tegen de heuvel gebouwde villa die nog ver weg leek. Het hele gebouw was opgetrokken uit witte steen en achter alle ramen brandde licht. Door de avondlucht dreven flarden van muziek haar tegemoet, ook al was ze nog ver weg. Ze snoof diep en rook de zoetheid van de bloemen die de oprijlaan omzoomden. De avondbries speelde door haar haar. Niet voor het eerst was ze blij dat ze bij de aankoop van haar Fiat 500 voor een cabriomodel had gekozen.

Onder de banden knerpte het grind van lavasteen. De auto hobbelde en ze schoof haar cameratas iets terug op de passagiersstoel. Als ze een beetje opschoot, kon ze over twee uurtjes wel weer in de auto zitten. Te laat voor de pizza die ze had laten staan toen ze weg moest, maar vroeg genoeg om straks bij Fabio in bed te kruipen. Misschien eerst nog een klein glaasje limoncello op het terras achter zijn huis, als ze tijd hadden.

Ze haalde diep adem en richtte haar aandacht weer op

het grote huis. Toen ze ja zei tegen de klus bij *Sunset* had ze niet helemaal ingecalculeerd dat ze op een vrijdagavond in een villa in de buurt van Taormina moest verschijnen om foto's te maken. En dan geen mooie foto's van scènes uit de serie, maar wel van mensen die met andere, meer bekende mensen gezien en gefotografeerd wilden worden.

Maar ook vanavond hoorde erbij en zelfs als ze het vooraf had geweten, had ze natuurlijk nog steeds ja gezegd. Vijf maanden geleden had ze immers een gat in de lucht gesprongen toen Giovanna haar had gebeld, de stem van haar agente trillend van ingehouden opwinding. 'Raad eens wie er belde', had Giovanna gezegd, alsof Mara ook maar op enige manier kon weten met wie zij zojuist aan de telefoon had gezeten.

'Iemand van Volcano Productions.'

'Zegt me niets', was Mara's antwoord geweest.

'Misschien niet, maar zegt de naam *Whisper of the Volcano* je wel iets?'

'Als in: de serie?' Mara had iets van de opwinding van Giovanna overgenomen, al wist ze nog niet goed wat dit met haar te maken had. 'Die ken ik wel, ja. Sterker nog, ik heb die serie gebinged.'

'Wie niet? Die serie was een megasucces, net als het tweede seizoen *Beautiful Island*. Nu komt er een derde seizoen met de naam *Sunset* en daarvoor is Volcano een samenwerking aangegaan met een Nederlands productiebedrijf. Ze willen namelijk voor elk nieuw seizoen samenwerken met acteurs en crew uit een ander land.'

'O, maar...' Mara had haar teleurstelling proberen te verbergen, net als het feit dat ze niet begreep waarom Gio-

vanna er dan over belde. Ze hoefde uitgerekend de agente met wie ze al drie jaar samenwerkte toch niet meer uit te leggen dat ze alleen maar werk op Sicilië deed?

‘Nee, luister.’ Giovanna had een lachje laten horen. ‘Niet zo snel conclusies trekken, Mara. De serie speelt zich opnieuw af op Sicilië. Je hebt de eerste twee seizoenen gezien, dus je kent het concept: de serie speelt zich af in een hotel met elke keer een totaal nieuwe cast van Amerikaanse acteurs én acteurs uit een bepaald land.’

‘In dit geval dus Nederland.’

‘Precies, en dat brengt me bij jou. Het is allemaal nog heel erg geheim, maar de productiemaatschappij is op zoek naar een fotograaf om foto’s te maken tijdens de opname van het nieuwe seizoen. En wie kan dat beter doen dan de beste Nederlandse fotograaf die er momenteel op Sicilië rondloopt? Jij, bedoel ik’, voegde ze na een korte stilte toe. ‘Ze vroegen of jij beschikbaar bent voor setfotografie zo lang als de draaiperiode duurt, wat zo’n vier maanden zal zijn.’

‘O wauw...’ had Mara toen gezegd. Ze moest even bijkomen van wat ze net had gehoord. ‘Ik neem aan dat je onmiddellijk ja hebt geschreeuwd?’

‘Natuurlijk niet’, was Giovanna’s antwoord geweest. ‘Ik heb gezegd dat ik zou kijken of je beschikbaar bent en zou overleggen of je bereid bent het te doen voor de voorgestelde fee.’

‘Hoe dan ook is het een ja.’

‘Mara...’ Giovanna’s stem had afkeurend geklonken. ‘Je bent een gewilde fotograaf en er worden miljoenen verdiend met *Sunset*. Op z’n minst gaan we stevig onderhandelen.’

‘O, oké’, had Mara gezegd, niet zeker of ze het daar wel mee eens was. Ze wilde niet het risico lopen dat het productiebedrijf zou afhaken.

Maar het productiebedrijf was niet afgehaakt en Giovanna had bijzonder goed onderhandeld. Een week later was de deal rondgekomen en had Mara zich de officiële fotograaf van *Sunset* mogen noemen voor de maanden die de opnames in en rondom Taormina in beslag zouden nemen. Een maand geleden was ze begonnen en nog steeds keek ze op de set haar ogen uit. Ze was slecht met namen maar ze had gestudeerd op alle acteurs en actrices die er rondliepen, zowel de Nederlandse als de Amerikaanse. Inmiddels wist ze precies wie wie was en kende ze ook de meeste leden van de crew bij naam. Elke week bracht ze zo’n acht uur op de set door, verdeeld over drie of vier dagen. De foto’s die ze maakte werden gebruikt voor allerlei doeleinden, van social media en pr tot de portfolio’s van de acteurs en de crew. En soms dus, zoals vanavond, om relaties te paaien.

Aan het einde van de oprijlaan liet ze haar gedachten aan dat telefoontje varen. Automatisch zocht ze met haar blik naar de top van de Etna, die vanaf hier minder goed zichtbaar was dan van waar Fabio woonde, maar zijn dorp lag dan ook aan de voet van de vulkaan. Toch vonden haar ogen het puntje nog, waar in het laatste licht van de dag lichtgrijze rook zichtbaar was.

Ze parkeerde de auto aan het einde van de oprijlaan, een beetje aan de zijkant, niet te dicht bij de glimmende sportauto’s en grote, zwarte SUV’s die voor de deur stonden. ‘Dat doe ik je niet aan, hoor’, zei ze grappend tegen haar

autootje toen ze uitstapte. 'Dat je tussen al die flitsende jongens moet staan.'

Ze liep om de auto heen om de cameratas van de passagiersstoel te pakken en sloot de Fiat af. Wiebelend op haar hakken liep ze over het pad van lavasteen naar de dubbele houten voordeur. Het liefst had ze sneakers aangedaan, of slippers, maar bij een feest als dit was een paar hakken wel het absolute minimum van wat ze geacht werd te dragen.

Bij de deur hield een man in een zwart pak met het logo van een beveiligingsbedrijf erop haar tegen. Hij wierp een blik op haar rugtas. 'Dit is een besloten feest.'

'Ja, ik ben eh...' Ze zocht naar het juiste woord. Personeel? Niet uitgenodigd? 'Ik kom hier werken', zei ze. 'Foto's maken. De productiemaatschappij heeft me ingehuurd.'

De man keek haar geringschattend aan. 'Naam?'

'Mara Davids.' Hij keek op zijn lijst, sloeg het papier op het klembord om en liet zijn blik daar ook over de regels glijden. Net toen Mara dacht dat ze er niet op stond en moest gaan bellen om alsnog toegelaten te worden, zette de man zijn pen tegen het papier en knikte. 'Kom binnen.'

Hij opende de rechter van de twee deuren voor haar en langs hem heen stapte ze naar binnen. Ze kwam terecht in een grote hal en bleef even staan om om zich heen te kijken. Overal stonden enorme bloemstukken en het rook er naar dure geurkaarsen. In het midden van de hal was een enorme trap die zich iets verder naar boven splitste, als de trap van een paleis. Mara floot bewonderend tussen haar tanden. Ze was wel vaker in mooie villa's geweest maar deze overtrof alles.

'Hi.' Een vrouw, een meisje bijna nog, in een superstrak

zwart jurkje en op hoge hakken dook voor haar op. Volgens het kaartje op haar jurk heette ze Abigail en was ze hostess van Volcano Productions. Met haar lichte glanzende huid, lange wimpers en perfecte zwarte haren in een strakke knot was ze zo mooi dat Mara zich maar gewoon-tjes voelde. Kijk, hierom vond ze feestjes niet het leukste deel van de klus. Op de welkomstreceptie vorige maand had ze zo'n zelfde gevoel gehad, maar vanavond, met gala als dresscode, vreesde ze dat ze ondanks haar donkerblauwe cocktailjurkje uit de toon zou vallen.

‘Welkom’, zei Abigail en haar glimlach ontblootte een rij kaarsrechte, witte tanden. ‘Jij bent de fotograaf?’ Ze wierp een blik op Mara’s rugtas die ongetwijfeld detoneerde met haar kleding. Mara knikte en de vrouw ging haar voor. ‘Loop maar mee.’

Ze gingen een gang door en toen nog eentje en daarna opende de vrouw een deur aan de linkerkant die ze op goed geluk leek te kiezen. ‘Je kunt je spullen hier achterlaten. Heb je verder iets nodig?’

‘Nee hoor’, zei Mara.

‘Hier is je kaartje.’ Abigail overhandigde haar zo'n zelfde speldje als ze zelf droeg. Mara's naam en beroep stonden erop, naast het logo van Volcano. Mara beloofde het op haar jurk te spelden en stapte de kamer binnen. Abigail sloot de deur achter haar. Mara keek om zich heen in de ruimte, waar alleen een tafeltje en twee stoelen stonden en waar een aantal voorouders in lijsten aan de muur hingen. Ze zette haar rugtas neer en bekeek een paar van de schilderijen. Daarna haalde ze haar camera tevoorschijn, wisselde de lens en zette de flitsers erop, ook al wilde ze die

liever niet gebruiken. Maar ze had gezien dat het licht gelig en gedimd was en ze wist niet zeker of ze dat met alleen de instelling van de sluitertijd kon corrigeren. Ze hing de camera om haar nek en zocht naar de plek om haar telefoon op te bergen, maar haar donkerblauwe cocktailjurkje bood daarvoor geen mogelijkheden. Uiteindelijk stopte ze hem maar in haar rugtas.

Ze verliet de kamer. Abigail was verdwenen en Mara gokte dat ze terug moest in de richting van waaruit ze was gekomen. Uiteindelijk liep ze de hal weer in, waar een man met een dienblad vol lange, hoge glazen op haar afkwam. ‘Prosecco, mevrouw?’

Mara wilde bedanken, maar bedacht zich toen en nam toch een glas. Het zou helpen een beetje te ontspannen op een plek waar ze zich op z’n zachtst gezegd misplaatst voelde. Terwijl ze het glas met een paar slokken leegde, dacht ze na over haar opdracht vanavond. Er waren mensen van de productiemaatschappijen, zowel de Amerikaanse als de Nederlandse, er waren acteurs en actrices en er waren mensen die belangrijk waren voor, zoals dat heette, het proces. Tot die laatste categorie hoorden voornamelijk sponsors en lokale bestuurders die gingen over zaken als vergunningen en locaties. Mara had ook begrepen dat diverse gemeentes aan de oostkant van het eiland grif doneerden om hun mooiste locaties in de serie te krijgen. Sinds het eerste seizoen van de serie zo’n hit was geworden, was het toerisme enorm toegenomen op de plekken die te zien waren geweest. Mara had bedragen gehoord die door de gemeentes en door hotels waren betaald om in het derde seizoen van de serie te zien te zijn.

Die waren duizelingwekkend hoog en ze wist niet of de informatie tot op de euro nauwkeurig klopte, maar dat de belangen groot waren, was wel duidelijk. Op dit moment was te zien zijn in *Sunset* de beste marketing voor een restaurant, winkel, hotel of bezienswaardigheid – met ‘gezien worden met de mensen van *Sunset*’ als beste persoonlijke marketing, wat dan meteen Mara’s aanwezigheid op het feest verklaarde.

Ze zette haar nu lege glas op de rand van een glanzend gepoetste houten tafel en haalde haar camera van haar nek. Met het apparaat als een schild in haar hand ging ze op weg naar waar ze muziek en het geluid van stemmen hoorde.

Ze stapte door een boogvormige doorgang en kwam terecht in een woonkamer met hoge plafonds, versieringen in het stucwerk en schilderijen die tegelijkertijd wel en geen match vormden met de moderne inrichting. Gasten hielden glazen in hun hand, obers liepen rond met dienbladen om ervoor te zorgen dat niemand zonder drankje kwam te staan. Mara kreeg een hapje aangeboden waarop ze de zwarte bolletjes van kaviaar herkende, maar ze sloeg het af. In plaats daarvan stapte ze af op de man die ze herkende als de burgemeester van Taormina, in gesprek met een Amerikaanse acteur die in *Sunset* de hotelmanager speelde. ‘*Quick picture?*’ stelde Mara in het Engels voor, precies zoals van haar werd verwacht. De burgemeester knikte gretig, de acteur slechts lichtjes. Mara stapte achteruit en maakte een paar foto’s van het tweetal. Daarna glimlachte ze naar hen en liep naar het volgende groepje. Ze sloeg meer prosecco af, vroeg in plaats daarvan om wat

water en ontdekte Amy tussen de gasten.

‘Hé, je bent er’, zei de regieassistente, die zo’n strak jurkje droeg dat Mara verbaasd was dat ze nog voldoende lucht kreeg om te praten. ‘O, dit?’ zei Amy toen Mara er een opmerking over maakte. Amy streek over haar met goudkleurige stof omsloten heup. ‘Het voordeel van een stressvolle baan’, grinnikte ze toen. ‘Je valt kilo’s af.’

‘Doe mij dan maar een maatje meer’, bromde Mara goedmoedig. Amy grinnikte, al was het van Mara geen grap geweest. Ze kende Amy pas een maand en ze had gezien dat de vrouw inderdaad gewicht verloor. Dat van die stressvolle baan klopte dan ook wel. Mara benijdde Amy niet, ook al had de regieassistente haar verteld dat ze momenteel haar droom zag uitkomen. Werken met de grote Amerikaanse regisseur Tim Goldman was een kans die ze met beide handen had aangegrepen toen die zich aandiende. Ook al betekende het dat ze nee had moeten zeggen tegen een grote klus in Nederland en dat ze maandenlang dag en nacht zou werken. En, bedacht Mara erbij, dat ze het moest accepteren dat diezelfde grote regisseur het ene moment rustig en soms zelfs aardig was, en als Amy geluk had op zeldzame momenten zelfs complimenteus, om het volgende moment in woede te ontsteken en al zijn frustratie op zijn team af te reageren. Maar, zo had Mara zich door Amy laten vertellen, dat hoorde erbij als je in de filmindustrie met de groten wilde werken.

De ober dook op met het water waar Mara om had gevraagd en Amy verontschuldigde zich. Ze liep naar twee acteurs die beiden met twee drankjes in de hand stonden en zo hard praatten dat andere gasten geërgerde blikken

hun kant op stuurden. Mara keek toe hoe Amy zich tussen het tweetal posteerde en haar meest charmante lach liet zien. Daarna nam ze hen mee naar een andere ruimte.

Mara nam een paar slokjes water en liep toen naar het terras, waar de muziek luider klonk en de eerste gasten zich op de dansvloer waagden. Iets verderop glinsterde het water van het zwembad blauw in de onderwaterverlichting. Er stonden kleine barretjes, ook al liepen ook hier obers met gevulde dienbladen rond. *'Hello gorgeous'*, klonk een mannenstem vlak bij haar oor. Ze keek om, maar de man was al doorgelopen. Op de dansvloer nam de energie toe. Mara zag Lisa en Raymond dicht bij elkaar dansen. Ze hield haar camera omlaag. Er gingen toch al genoeg geruchten over het tweetal, al was dat eigenlijk alleen maar in Nederland. Hier op Sicilië hadden ze niet de bekendheid die ze daar genoten. Nog niet, moest ze er misschien bij denken, want zowel Lisa als Raymond hoopte dankzij *Sunset* internationaal door te breken.

Mara ving Lisa's blik en knikte haar toe, maar de vrouw gaf geen reactie. In plaats daarvan liet ze zich door Raymond in zijn armen nemen en sneller ronddraaien op de beat van de muziek. Mara keek langs de dansende gasten en ontdekte Tim Goldman aan de zijkant van het terras. Hij had plaatsgenomen op een grote loungestoel en liet zich omringen door vier mannen die ondanks de temperatuur, die ook in de avond nog behoorlijk hoog was, overhemden en jasjes droegen. Mara herkende geen van de mannen en twijfelde of ze hen met de regisseur op de foto moest zetten. Ze bleef even staan kijken en besloot het toen toch maar te doen.

Goed gegokt, merkte ze toen de regisseur en de mannen zich welwillend naar haar toe draaiden. Ze maakte wat foto's, wenste hun een fijne avond en liep door naar het volgende drietal, en daarna weer een ander groepje. Er waren zo'n tachtig gasten uitgenodigd en bijna twee uur lang was Mara druk met zoveel mogelijk van die mensen op de foto zetten, terwijl de drank rijkelijk vloeide en de dansvloer almaar voller stroomde. Gasten zochten haar op om om foto's te vragen en Mara klikte door. Ze lette niet echt op wie ze allemaal op de foto zette, ze zou de beelden later wel uitzoeken.

Toen ze na een tijdje op haar horloge keek, was ze verbaasd te zien dat het al tegen middernacht liep. De twee uur waarop ze had gehoopt, waren al een tijdje geleden verstreken. Een drietal gasten stond gevaarlijk wiebelend op de rand van het zwembad. Mara vroeg zich af of ze wel of juist geen foto moest maken als een van hen erin viel. Wel, besloot ze met een glimlach, net toen de drie weg bewogen van de rand. Maar goed ook, want van achter sprong iemand op hun rug, waardoor ze bijna hun evenwicht verloren. Mara hoorde geroep en gejoel en voelde hoe moe ze was. De bandjes van haar schoenen knelden om haar voeten. Het was nooit leuk om als enige niet dronken te zijn op een feestje waar de drank vloeide. Het was, bedacht ze daarna, ook niet per se leuk om hier wel dronken te zijn.

Ze vond de kamer terug waar ze haar spullen had gelaten en borg haar camera op. Toen ze haar tas weer op haar rug had gehesen, vroeg ze zich af of ze zich bij iemand moest afmelden, maar ze wist niet bij wie. Abigail had ze al een

hele tijd niet meer gezien. Ze besloot maar gewoon te vertrekken.

Dezelfde man die haar eerder die avond op de lijst had opgezocht stond nu binnen en opende de deur voor haar zonder acht op haar te slaan. Ze liep naar haar auto en trok eerst haar schoenen uit voor ze de motor startte. Met een zucht van verlichting wiebelde ze haar bevrijde tenen heen en weer. Snel zette ze de Fiat in z'n achteruit en reed weg. Als ze geluk had, was Fabio nog wakker.

HOOFDSTUK 2

ZATERDAG

‘HÉ, IK ZIE HET EILAND!’ MET HAAR VINGER TEGEN HET raam keek Nadia Houtman om naar haar vriend Daan, die naast haar verdiept was in zijn boek. ‘Oké, ja, dat heb jij natuurlijk al duizend keer gezien’, zei ze grinnikend. ‘Maar ik niet.’

Daan sloeg zijn boek dicht en keek nu ook naar buiten. ‘Maar dit wordt de leukste keer’, zei hij en tikte even tegen haar neus. ‘De eerste keer met jou.’

‘Slijmbal’, lachte Nadia, maar ze voelde ook hoe een warm gevoel zich vanuit haar buik door haar lichaam verspreidde. Ze legde haar hand op Daans bovenbeen en kneep erin. Haar blik ontmoette de zijne en even hoefden ze niets te zeggen. Nadia voelde hoe haar hart een sprongetje maakte. ‘Ik hou van je’, zei ze en in zijn ogen zag ze haar woorden beantwoord.

‘Je ziet de noordkust nu heel mooi’, wees Daan. ‘Niet normaal hoe blauw het zeewater daar is, dicht bij de kust.’

‘Prachtig’, knikte Nadia. Ze richtte haar blik nu op een

zeestraat die vanuit de lucht vrij smal leek. ‘Sicilië ligt veel dichterbij het vasteland dan ik me had gerealiseerd. Vanuit de lucht ziet het eruit alsof je het makkelijk kan zwemmen.’

‘Dat zou ik niet proberen’, zei Daan. ‘Het is maar iets meer dan drieënhalve kilometer, maar de stroming is er sterk.’

‘Waarom is er geen brug?’

‘Tja...’ Daan haalde kort zijn schouders op. ‘Geld, ingewikkelde constructie... er zijn genoeg redenen waarom het nooit zover is gekomen. Maar de Italiaanse overheid heeft nu toch echt besloten een hangbrug te bouwen, tot vreugde van veel Sicilianen. Een paar kilometer rijden versus een tocht met de veerboot scheelt natuurlijk veel tijd.’

‘Als ze hem maar breed genoeg maken’, zei Nadia met een lachje. Ze was nog nooit op Sicilië geweest, maar had daarentegen de nodige tijd in andere regio’s van Italië doorgebracht. En daar had ze zich meer dan eens verbaasd over de neiging van de Italianen om wegen aan te leggen die zo smal waren dat je elke keer een hartverzakking kreeg als je in een dorp een bocht moest nemen of op een tweebaansweg moest inhalen.

‘Ik durf niets te garanderen’, zei Daan. ‘Met Italiaanse wegenbouwers weet je het maar nooit.’

‘Zijn de straatjes op Sicilië ook zo smal?’ vroeg Nadia.

Daan grijnsde. ‘Ik hoop dat onze huurauto goede sensoren heeft, laat ik het zo zeggen.’

Nadia maakte haar blik los van het uitzicht en ging weer tegen de leuning van haar stoel zitten. Met het noemen van de huurauto realiseerde ze zich dat ze geen idee had

bij welke verhuurmaatschappij ze zich zo meteen moesten melden of wat voor auto ze hadden geboekt. Ze had zich ook niet bemoeid met de zoektocht naar een hotel. Het enige wat ze had hoeven doen, was ja zeggen toen Daan een aantal foto's van een hotelkamer en een mooi uitzicht onder haar neus duwde. En nog een paar keer ja toen hij liet zien waar hij allemaal wilde gaan eten.

Het was, zo bedacht ze toen het vliegtuig aan hoogte verloor, een fijne verandering na jaren van alleen zijn en daarvoor jaren van een relatie met een man die op z'n positiefst gezegd nonchalant in de omgang was. Wat betekende dat hij alles wel best vond wat zij voorstelde, maar zelf nooit wat regelde. Pieter was een lieverd, het was onmogelijk om een hekel aan hem te hebben. Ze waren nog steeds bevriend, al was het het soort vriendschap waarbij je een of twee keer per jaar samenkwam puur omdat je het contact niet wilde verliezen. Maar hun levens hadden niet veel meer met elkaar te maken, als dat ooit al het geval was geweest. Ze hadden het leuk gehad samen, maar vanaf het begin was eigenlijk wel duidelijk geweest dat ze erg verschillend waren. En nog steeds. Zij begreep niet dat hij nog altijd dezelfde baan had, ook al had hij diverse malen een beter aanbod gekregen. Maar hij was nu eenmaal vreselijk loyaal, en een beetje huiverig voor verandering. Hij op zijn beurt begreep niet waarom zij haar reclamebureau telkens maar wilde uitbouwen en waarom ze het liefst ieder uur dat ze had in haar werk stopte. Maar ze hadden het bijna vier jaar lang leuk gehad met elkaar, tot het was uitgewerkt en ze gezamenlijk hadden besloten er een punt achter te zetten.

Hoe anders was het met Daan. Die vond niets leuker dan avontuur en kwam voortdurend met ideeën. Ze was gevallen voor de jongensachtige twinkeling in zijn ogen en voor het hele gevoel van bravoure dat om hem heen hing. Ze was hem kennelijk al vaker tegengekomen bij het eettentje bij haar in de straat, maar toen was hij haar onbegrijpelijk genoeg niet opgevallen. Andersom wel, vertelde hij al snel toen ze bij de bar min of meer per ongeluk aan de praat raakten omdat hij bijna een glas cola over haar heen gooide. ‘Ze zeiden dat je een vaste gast bent’, had hij toen gezegd. ‘Dus ben ik dat ook maar geworden.’

Nadia vond zijn directheid grappig en toen ze die avond, na een paar drankjes met hem aan de bar, naar huis ging, had ze zijn lach op haar netvlies en zijn nummer in haar telefoon. ‘Geef me jouw nummer niet’, had hij gezegd, waarmee hij haar een ongemakkelijke situatie bespaarde voor het geval ze het ook daadwerkelijk niet wilde geven. ‘Als jij mij wil bereiken, dan kan dat. Meer is niet nodig.’

Nadia had nooit veel gehad met het principe van *hard to get* en ze was na die avond recht op haar doel afgegaan. Zodra ze thuis was, had ze Daan geappt om hem te bedanken voor de leuke avond. *Nu heb je mijn nummer alsnog*, had ze erbij geschreven, met een knipogende smiley.

Vanaf dat moment waren ze bijna continu in contact geweest met elkaar. Ze hadden allebei hun eigen huis dat ze, hoe goed het ook ging tussen hen, voorlopig niet wilden opgeven. Al dacht Nadia steeds vaker aan de mogelijkheid van proefsamenwonen, waarbij ze haar eigen appartement in de binnenstad van Amersfoort zou verhuren. Verkopen wilde ze nog niet, het was fijn om nog

even een vangnet te hebben voor als het samenwonen niet zou werken.

Dat ze met z'n tweeën in Daans huis zouden trekken en niet in dat van haar, was eigenlijk nooit echt besproken maar leek gewoon logisch. Niet alleen was het net wat groter, ook zou Daan vast niet graag gedag zeggen tegen de *home gym* die hij had opgebouwd en die essentieel was voor het maken van de content voor zijn volgers.

Nadia herinnerde zich nog precies de reactie van Katja en Elise, haar beste vriendinnen, toen ze op de avond dat ze Daan ontmoette meteen had geappt dat ze misschien wel op weg was om verliefd te worden. En wat de man in kwestie voor werk deed.

'Een influencer?!' hadden haar vriendinnen beiden verbaasd gezegd. Het was natuurlijk ook grappig dat ze als reclamemaker bij tijd en wijle mopperde op de relatief nieuwe en razend populaire vorm van marketing waarbij influencers in niet altijd even goed gemaakte video's producten aanprezen.

'*If you can't beat them, join them*', had ze gekscherend geantwoord. 'En trouwens, Daan is geen influencer in de traditionele zin. Je kunt hem niet inhuren om allerlei producten aan te prijzen. Hij verkoopt alleen maar zijn eigen merk.'

Nadia moest toegeven dat ze het meteen interessant had gevonden dat Daan zoveel ambitie uitstraalde. Na een kortstondige carrière bij de televisie had hij de bekendheid die hij daar had opgebouwd – en die aan Nadia voorbij was gegaan omdat ze het datingprogramma waar hij als barman werkte nooit had gekeken – onmiddellijk

omgezet in online bereik. En in een hele lijn gezondheidsproducten, die grif aftrek vonden omdat zijn volgers aan Daan zagen wat je kon bereiken met gezond leven, sporten en, als ondersteuning daarvan, zijn voedings-supplementen. Inmiddels had hij een goedlopende webshop die hij aanjoeg met het maken van video's en foto's waarop hij niet alleen sportend te zien was maar zijn volgers ook meenam in zijn dagelijkse leven. Nadia vond het nog steeds wonderlijk hoeveel mensen wilden zien hoe Daan met zijn twee maltipoos door het park in de buurt van zijn huis wandelde. Lilo en Stitch hadden zelfs hun eigen Instagramaccount met meer dan vijftienduizend volgers – en dat voor twee hondjes van anderhalf jaar oud die met z'n tweeën op haar schoot pasten en niets liever deden dan op een kipkauwstokje kluiven. Daan zei grappend dat het volgende wat hij op de markt zou brengen een hele lijn hondenspeelgoed was. Hij meende het niet echt, maar Nadia zag wel mogelijkheden. Ze hadden het er al eens over gehad dat zij meer voor zijn kanalen zou gaan doen – met haar reclameachtergrond zag ze genoeg kansen die Daan nu liet liggen.

Maar dat kwam allemaal later wel. Ze moest er ook nog maar tijd voor vinden en tijd was nu niet bepaald iets waar ze te veel van had. Werkweken van veertig uur waren de laatste maanden een uitzondering, eerder tikte ze de vijftig en zelfs zestig uur aan. Dat was het nadeel van het vak, wist ze. De ene keer deed ze mee aan vijf pitches en won ze er niet één, dan weer viel het kwartje drie keer wel haar kant op en moest ze campagnes gelijktijdig uitwerken. Maar ze klaagde niet. Ze hield veel van haar werk en kon niets

bedenken wat ze liever zou doen. Dat het af en toe een uitdaging was om tijd voor zichzelf te vinden, had ze op de koop toe genomen. Al was er wel iets veranderd sinds ze met Daan was.

Voor hem wilde ze tijd vrijmaken, meer dan voor zichzelf. Gelukkig vond ze daarin steeds meer een weg. De meeste avonden bracht ze bij hem door, of hij bij haar. Soms gingen ze uit eten, maar vaak kookte hij, wat ze leuk vond, een man die kookte. Soms gingen ze samen sporten, een serie kijken of even met de hondjes wandelen, en meestal klapte ze daarna nog even de laptop open, terwijl Daan ook wat werk deed of een boek las. Nog iets wat ze leuk vond, een man die boeken las. Al waren het dan niet de romans waar zij van hield, maar vooral zelfhulpboeken en biografieën van wereldleiders. ‘Op mijn bucketlist’, zei Daan weleens, ‘staat mijn eigen boek uitbrengen. Maar daar heb ik meer levenservaring voor nodig. Het verhaal van de televisiebarman zie ik nog niet echt de bestsellerlijsten bestormen.’

Aan zelfspot had hij geen gebrek, aan humor trouwens ook niet. Misschien was dat wel de simpele basis van waarom ze zo graag in zijn buurt was, bedacht Nadia. Ze lachte meer sinds hij in haar leven was. Haar vriendinnen zeiden het ook: je straalt. Haar moeder zag het, haar broer, zelfs haar klanten. Toen Daan hun relatie met zijn volgers had gedeeld, had ze reacties gekregen van mensen die ze amper kende. Klanten met wie ze al een hele tijd niet meer werkte of oud-studiegenoten, die haar via social media een berichtje hadden gestuurd om haar te feliciteren. Dat was nu zes maanden geleden. Tot dat moment had ze Daans

populariteit en bereik misschien een beetje onderschat.

‘Moet je kijken.’ Daan leunde voor haar langs en haalde haar daarmee uit haar gedachten. ‘Je kan de Etna nu heel mooi zien.’

Nadia keek uit het raam en zag ver onder zich de ronde vorm van de beroemde vulkaan. Bovenop lag nog wat sneeuw. ‘Wauw, wat gaaf.’

‘Ja, hè?’ Daan keek naar buiten met een bijna dromerige blik. ‘Ze is prachtig.’

‘Ze?’ vroeg Nadia gekscherend.

‘Zeker weten’, zei Daan. ‘Etna is een vrouw. De Sicilianen noemen haar niet voor niets *Mamma Etna*.’ Hij keek nu naar Nadia met een ingehouden lachje. ‘Ik zal maar niets zeggen over het feit dat ze vrouwelijk is in relatie tot haar neiging tot onverwachte uitbarstingen.’

Nadia stompte hem in zijn buik. ‘Nee’, zei ze toen in een poging boos te zijn, maar ze moest ook lachen. ‘Zeg dat maar niet. Tenminste, als je nog een leuke vakantie met me wil.’

‘Met jou is elke vakantie leuk’, zei Daan en hij streek even liefkozend over haar wang.

Nadia wierp hem nog een waarschuwende blik toe en keek toen weer even naar buiten. Het vliegtuig was in een wolk beland en de vulkaan was nu even niet te zien. ‘Weet je wat de echte reden is dat Etna vrouwelijk is?’ vroeg Daan toen. ‘Het komt doordat ze is vernoemd naar de Griekse godin van de vulkanen, een zekere Aitne. Zij was de dochter van Uranus en Gaia, de goden van de hemel en de aarde. En als je het de Sicilianen vraagt, is Etna de strenge maar ook gulle moeder van het eiland. Ze

eist offers, maar geeft er vruchtbare grond voor terug.'

'Is die grond zo vruchtbaar dan?' vroeg Nadia. Dat verbaasde haar, ze had gedacht dat op de Etna vooral geharde lavasteen te vinden was. De vulkaan was immers erg actief. Met enige regelmaat was in het nieuws dat de vulkaan rommelde of uitbarstte, soms zelfs met verstoringen voor het vliegverkeer als gevolg.

'In het begin, vlak na een uitbarsting, zijn de lava en as natuurlijk niet vruchtbaar', zei Daan. 'Maar er zitten wel veel mineralen in, waarop uiteindelijk mossen gaan groeien, gevolgd door kruiden en struiken. Uiteindelijk ontstaat er op die lava een heel bos, maar dat duurt tientallen of zelfs honderden jaren.'

'Tot een nieuwe lavastroom alles weer afbreekt', zei Nadia.

'Dat kan, maar bij elke uitbarsting gaat de lavastroom natuurlijk een andere kant op. Het gebeurt niet zo vaak dat hetzelfde gebied binnen afzienbare tijd twee keer wordt getroffen. Al is er natuurlijk wel het verhaal van de kerk.'

Nadia keek naar buiten waar de vulkaan nog altijd te zien was. 'Hij rookt wel', zei ze en ze keek wat zorgelijk naar Daan. 'Betekent dat dat hij... pardon, dat zij op uitbarsten staat?'

'Dat hangt van de kleur van de rook af', zei Daan. 'Witte rook betekent "niets aan de hand", met grijze rook zit je ook goed. Bij zwarte rook kan je beter uit de buurt blijven.'

Nadia kneep haar ogen samen. 'Ik geloof dat we goed zitten', zei ze. 'Al kan ik het niet precies zien. Maar wat was er met die kerk?'

Ze vond het leuk dat Daan zo'n brede kennis had en altijd

wel met een feitje kwam dat ze nog niet kende. Zeker op Sicilië zou dat het geval zijn, aangezien zij er nog nooit was geweest en hij er drie jaar had gewoond. ‘Ah, de *cappella del Sacro Cuore di Gesù*’, zei Daan. Vloeiend alsof hij de naam dagelijks uitsprak. ‘Het is eigenlijk geen kerk, maar een kapel. En er hoort een mooi verhaal bij.’ Hij pauzeerde even en keek naar buiten, alsof de kapel of het verhaal daar te zien waren. Daarna begon hij te vertellen. ‘Het dorp Fornazzo ligt op de helling van de Etna en werd begin jaren zeventig, en ook al een paar keer eerder in de geschiedenis, bedreigd door een lavastroom. Die stroom stopte echter precies voor het dorp en alle huizen bleven overeind. De inwoners wisten zeker dat God hierin de hand had gehad en bouwden een kapel om Hem te danken. Die kapel was in 1976 klaar en toen...’ Hij liet een stilte vallen en stak zijn vinger in de lucht. ‘En toen bedreigde drie jaar later een nieuwe lavastroom het dorpje. Opnieuw waren de mensen bang dat deze keer heel Fornazzo van de kaart geveegd zou worden, maar nee. De lava stopte precies voor het kerkje, alleen de buitenmuur raakte licht beschadigd.’ Daan grijnsde. ‘Je kan je wel voorstellen wat de diep gelovige inwoners van die gebeurtenis maakten.’

‘Een nieuw wonder van boven’, antwoordde Nadia.

‘Exact’, zei Daan. ‘Je vindt op de hellingen van de Etna wel meer kerkjes, dorpjes en gedenkplekken met elk hun eigen wonderverhaal. Als je het leuk vindt, kunnen we een tour doen.’

‘Goed idee’, zei Nadia. ‘O, we zijn er nu echt bijna.’ Ze wees weer naar het raampje. Het vliegtuig had al heel wat aan hoogte verloren en de contouren van het vliegveld

waren ook al te zien. Onder haar klonk het schurende geluid van het landingsgestel dat uitging. Via de luidsprekers klonk de opdracht van de gezagvoerder dat de *cabin crew* moest gaan zitten voor de landing.

Nadia bleef naar buiten kijken toen het vliegtuig z'n laatste restje hoogte verloor. Met een kleine schok raakten de wielen de grond, daarna klonk het gierende geluid van de remmen. Op de vleugels stonden de klepjes omhoog en Nadia voelde hoe ze naar voren werd geduwd in haar stoel.

‘Als mensen maar geen applaus gaan geven’, zei Daan naast haar. ‘Dat vind ik zo vreselijk.’

In de cabine bleef het gelukkig stil, tot de stem van de purser via de luidsprekers aankondigde dat ze waren geland op de luchthaven van Catania en dat alle passagiers moesten blijven zitten tot het vliegtuig stilstond. Nadia pakte Daans hand, kneep er even in en keek toen met een glimlach naar hem op. Toen hij teruglachte voelde het alsof de zon niet alleen buiten maar ook binnen in haar scheen.

Nog voor de wielen van het vliegtuig de landingsbaan goed en wel hadden geraakt, had Diane van Velden haar telefoon al uit de vliegtuigmodus gehaald. Ze wachtte even tot het toestel contact had gemaakt met het netwerk en toen er bovenin 5G verscheen met twee streepjes, opende ze WhatsApp. Ze tikte de naam van haar zusje aan en tikte een bericht. *Geland! Tot zo! xxx*

Ze wachtte even tot Bianca ook online kwam, maar de vinkjes bij het bericht bleven grijs. Vinkje, verbeterde ze zichzelf. Er was er maar eentje verschenen, ten teken dat het berichtje nog niet was afgeleverd. Ze bleef even kijken

maar het tweede vinkje verscheen niet. Even fronste ze, toen kwamen er automatisch allerlei logische verklaringen in haar hoofd op.

Bianca was vast nog onderweg. Of misschien had ze geen bereik. Het Italiaanse telefoonnetwerk haperde beduidend vaker dan het Nederlandse.

Het maakte ook niet uit, bedacht ze toen ze haar telefoon wegstopte. De afspraak die ze met Bianca had, kon niet duidelijker zijn. Haar zus zou haar opwachten in de aankomsthal. *Misschien koop ik wel zo'n ballon voor je*, had ze eerder grappend geappt. *Alsof je op wereldreis bent geweest*.

Zo voelde het wel, had Diane teruggestuurd. Niet dat ze echt op reis was geweest of dat de vlucht zo lang duurde, maar ze had haar al vier maanden niet meer gezien en dat was lang. Het was extreem druk geweest op haar werk bij een softwarebedrijf, waar ze hr-medewerker was. Het bedrijf groeide maar door en er werden veel nieuwe mensen aangenomen. Daardoor was het nu even alle hens aan dek geweest en zat vakantie nemen er niet in. Gelukkig was de piek achter de rug en had ze een weekje vrij kunnen krijgen om met haar zusje op Sicilië door te brengen.

Haar zusje op Sicilië. Zelfs na een jaar vond Diane het onwennig om dat te zeggen. Ze had altijd geweten dat Bianca de ambitie had om een tijdje in het buitenland te werken. Nadat ze als zestienjarige op straat was gescout om model te worden – Diane wist niet eens dat dat écht gebeurde, ze dacht altijd dat dat gewoon een verhaaltje was dat modellen vertelden terwijl ze in werkelijkheid bij het ene bureau na het andere hadden moeten smeken

om ingeschreven te worden – had ze met een buitenlandse carrière misschien meer New York of Milaan voor ogen gehad, maar zo ver was het met haar modellenwerk nooit gekomen. Bianca had er altijd een goede bijverdienste aan gehad, maar ook niet meer dan dat. Naast haar werk had ze eerst haar havo en toen de hotelschool voltooid en op Sicilië had ze de kans gekregen om haar buitenlandse droom in vervulling te doen gaan. Ze had zowel een baan in een vijfsterrenhotel gevonden als een modellenbureau dat haar regelmatig aan klussen hielp. Het was, als Diane haar zus mocht geloven, de perfecte combinatie van waar ze van hield. Zeker nu uitgerekend het hotel in het stadje Taormina waar Bianca werkte, het decor vormde voor een of andere internationale hitserie. De naam zei Diane niets, maar ze keek dan ook bijna nooit televisie. Bianca wel, die verslond al die bekende series en had Diane uitgelaten opgebeld om te vertellen dat ze, samen met wat collega's, was uitgekozen om te figureren in de serie. Er waren ook nog wat kleine bijrollen te verdelen en Bianca hoopte heel erg dat ze er daar eentje van kon bemachtigen.

‘Natuurlijk wel’, had Diane vol vertrouwen gezegd. ‘Als ze eenmaal zien dat je een natuurtalent bent.’

Ze hoopte het heel erg voor haar zusje, ook omdat het haar modellenwerk waarschijnlijk een enorme boost zou geven. En het zou natuurlijk geweldig zijn als ze de kans kreeg om alleen al op de set van zo'n grote serie rond te lopen. Diane had zich laten vertellen dat de regisseur een grote staat van dienst had en dat er bovendien veel bekende Nederlandse en Amerikaanse acteurs meespeel-

den. Misschien zou ze de komende week een glimp van hen opvangen, dat zou leuk zijn. Al moest ze dan eerst hun gezichten googelen, want ze herkende nooit iemand.

Het korte schokje waarmee het vliegtuig tot stilstand kwam, bracht haar terug in het nu. Om haar heen werden gordels los geklikt en kwamen mensen overeind om hun bagage uit de vakken te halen. De gezagvoerder liet weten dat de deuren open mochten. Diane bleef nog even zitten. De vlucht was vol en het duurde vaak lang voor er beweging in de rij kwam. Ze keek weer even op haar telefoon, maar het bleef gek genoeg bij één grijs vinkje. Ze tikte Bianca's nummer aan en wachtte tot de verbinding tot stand kwam, maar de oproep ging meteen naar de voicemail.

Zou Bianca haar telefoon vergeten zijn? Dat was niets voor haar zusje, maar het kon natuurlijk wel. Misschien lag hij thuis in haar appartementje in Catania, waar het bereik ook wisselend was. Misschien was hij kapot, ook een optie. Al zou Bianca dan onmiddellijk een nieuwe hebben gekocht. En misschien – nee, waarschijnlijk – was er een andere, veel logischere verklaring voor het gegeven dat Bianca niet reageerde. Ze zou er, zo bedacht Diane toen er een klein beetje beweging in de rij passagiers kwam, snel genoeg achter komen.

Ze wachtte tot er voldoende ruimte was en kwam toen overeind van haar stoel. Ze reikte naar haar trolley in het bagagevak maar die was zwaar en ze kreeg hem niet goed opgetild. Ze glimlachte verontschuldigend naar een stel dat nu stond te wachten.

‘Laat me je helpen’, zei de man, die meteen naar voren

stapte en het koffertje voor haar uit het vak tilde. Zijn vriendin keek glimlachend toe.

‘Heel erg bedankt’, zei Diane en ze trok snel de stang van haar koffertje omhoog. Daarna liep ze vlug naar de voorkant van het vliegtuig, zei de crew gedag en liep de trap af, de zon in. Ze stapte in een bus waarvan de deuren meteen achter haar sloten. Met haar ene hand hield ze een stang vast om haar evenwicht niet te verliezen, met haar andere haalde ze haar mobiel uit haar zak. Het beginscherm liet een berichtje van haar telefoonprovider zien, niet van haar zusje. Ze borg de mobiel weer op en wachtte ongeduldig tot de bus bij de aankomsthal was aangekomen. Daar stapte ze als eerste uit, liep naar binnen en liet de bagageband links liggen omdat ze alleen maar handbagage had. Bij de douane stond niemand en ze liep door naar de geblindeerde schuifdeur die toegang gaf tot de aankomsthal.

Het was er druk. Een paar mannen in een net overhemd hielden iPads omhoog met daarop in een groot lettertype de achternaam van degene die ze kwamen ophalen – het moderne equivalent van een handgeschreven bordje. Verwachtingsvol liet Diane haar blik over de rest van de wachtende mensen gaan. Er waren wat kinderen met zo’n ballon waarover Bianca een plagerig berichtje had gestuurd en twee vrouwen die op een ouder stel afliepen en in rap Italiaans begonnen te praten. Verder een man alleen, een vrouw met een baby, iemand met een polo van een autoverhuurbedrijf en een stel dat zo geïrriteerd naar elkaar keek dat Diane de spanning bijna zelf kon voelen. Maar wie ze ook zag, geen Bianca.

Ze liep een stukje door en bleef toen staan om haar tele-

foon weer te pakken. Het berichtje was nog altijd ongelezen en ze tikte Bianca's nummer opnieuw aan, maar ook deze keer ging de telefoon niet over. Ze hoorde de opgenomen boodschap waarin haar zusje in het Italiaans vertelde dat de beller haar voicemail had bereikt.

Sinds ze op Sicilië woonde, gebruikte Bianca haar Nederlandse nummer niet meer, maar toch zocht Diane het op in haar telefoon. Tegen beter weten in tikte ze het aan. Opnieuw hoorde ze Bianca's stem vertellen dat dit haar voicemail was, maar deze keer in het Nederlands.

Diane keek om zich heen en zuchtte geïrriteerd, deels omdat haar zusje juist nu volkomen onbereikbaar was, deels uit een soort algemene irritatie over de afhankelijkheid van mobiele telefoons die tegenwoordig zo groot was. Met haar vijfendertig jaar was ze oud genoeg om opgegroeid te zijn zonder mobiel en met vooraf gemaakte afspraken over hoe laat en waar je elkaar zou treffen.

Ze zette haar gedachten van zich af, omdat die haar nu niet gingen helpen. Nog één keer liet ze haar blik nauwkeurig over het groepje wachtende mensen gaan. Misschien stond Bianca bij een andere deur of liep ze rond in de vertrekhal in plaats van hier bij *Arrivals*. In haar hoofd probeerde Bianca dat te rijmen met de punctuele aard van haar zusje, wat niet lukte, maar er moest een reden zijn dat Bianca hier niet was. Ze besloot één keer van links naar rechts door de hele aankomsthal te lopen en daarna boven bij *Departures* te gaan kijken.

Ze liep naar de uiterste hoek van de hal en bleef daar staan omdat ze nog een nieuw idee had. Ze opende WhatsApp en drukte op het telefoonhoortje. Als Bianca om een of

andere reden niet kon bellen via het normale netwerk, misschien kon ze dan wel whatsappbellen via internet. Even maakte haar hart een sprongetje toen de telefoon overging, tot ze zich realiseerde dat bij deze manier van bellen de telefoon altijd overging, of de oproep nu goed doorkwam of niet. Ze wachtte een tijdje, maar er kwam geen verbinding tot stand. Daarna probeerde ze hetzelfde via FaceTime, met hetzelfde resultaat.

‘Oké...’ zei ze zacht voor zich uit en ze zuchtte. ‘Zoeken dan maar.’

De wieltjes van haar trolley tikten ritmisch tegen de tegelvloer toen ze begon te lopen. Ze hield stil bij elk winkeltje, restaurantje en koffiebar en scande de aanwezigen. Net als veel Italianen had Bianca bruin haar, maar haar zus was met haar bijna één meter tachtig wel een stuk langer. Diane zag haar niet staan in rijen en ook als ze beter keek naar de zittende mensen, ontwaarde ze niet het gezicht dat ze zo goed kende. Alsof het ook logisch zou zijn dat Bianca hier in een koffiebarretje zou zitten of een stuk pizza had besteld in een van de fastfoodtentjes, terwijl ze wist dat Dianes vlucht net was aangekomen. Er waren meer dan genoeg televisieschermen waarop de inkomende en gelande vluchten te zien waren.

Omdat ze niet wist wat ze anders moest doen, maakte Diane haar tochtje door de aankomsthal toch maar af. Ze passeerde balies van autoverhuurbedrijven en de informatiebalie van het vliegveld, waar ze even haar pas inhiel al wist ze niet wat ze daar zou moeten vragen. Mijn zus is er niet?

Ze nam de roltrap naar boven en keek een tijdje rond

in de vertrekhal, maar behalve rijen voor de incheckbalies van de luchtvaartmaatschappijen was daar weinig te zien. Uiteindelijk ging ze weer naar beneden, keek een laatste keer bij de schuifdeur die ze zelf had gebruikt en ging toen naar buiten.

Hoewel het al tegen het einde van de middag liep, brandde de zon nog fel op haar blote armen. Had Bianca zich in de tijd vergist? Zat ze misschien nog ergens in Catania op een terrasje, misschien met die ene man met wie ze laatst had gedatet en die ze wel opnieuw wilde zien? 'Ik vertel je er wel over als je hier bent', had ze een paar dagen geleden gezegd. Daar had Diane geen genoegen mee genomen, want sinds haar eigen relatie vorig jaar uit was gegaan, hield het liefdesleven van haar zus haar meer bezig. 'Eén van ons moet toch in staat zijn gelukkig te worden in de liefde', zei ze dan met een lachje, al was het slechts gedeeltelijk een grap. 'Om de familietraditie te verbreken.'

Bianca was trouwens helemaal niet ongelukkig in de liefde. Diane had zelfs de indruk dat ze zich prima vermaakte met de Italiaanse mannen, al was ze terughoudend in het delen van haar avonturen op dat gebied. Misschien was dat die zeven jaar verschil tussen hen. Ze waren close, ze konden over alles praten en hadden, voor zover Diane wist, amper geheimen voor elkaar. Maar op dit gebied voelde het voor Bianca misschien toch te veel alsof ze haar escapades met haar moeder deelde in plaats van met haar oudere zus. Dat Bianca had gezegd dat er iets te vertellen viel, betekende dat er iemand was die ze leuk vond voor langer dan één of twee nachten.

'Jij doet meteen alsof ik een bruidsjurk ga uitzoeken',

had ze echter gezegd toen Diane had aangedrongen. ‘Het is gewoon een leuke vent, meer niet. En als je zo spastisch reageert, vertel ik helemaal niets meer.’ Maar ze had het allemaal met een lachje gebracht.

Diane zette haar handtas op haar koffer om haar zonnebril eruit te halen. Ze keek om zich heen. Tegen beter weten in belde ze nog een keer. Taxi’s stopten kortstondig en chauffeurs draafden heen en weer om zo snel mogelijk bagage in te laden. Ze keek op de bordjes. Huurauto’s ophalen: rechtsaf. Kort parkeren: rechtdoor. Links voor lang parkeren. Ze begon te lopen, ontweek koffers en kinderen. ‘Taxi?’ vroeg een man in een witte polo met één dopje in zijn oor. Ze schudde haar hoofd en liep door.

Nadat ze twee keer de hele stoep had afgelopen, plakte haar T-shirt tegen haar rug en sneed het hengsel van haar tas in haar schouder. De lichte irritatie van eerder was nu een ronduit slecht humeur. ‘Waar ben je in vredesnaam?’ zei ze tegen het scherm van haar telefoon, die ze er toch maar weer bij pakte al was dat duidelijk niet de manier om Bianca te bereiken. Vergeten? Autopech? File? Geen van de voor de hand liggende verklaringen was echt logisch. Voor de zekerheid zocht ze op Google Maps de route tussen Bianca’s huis en het vliegveld op. Eenentwintig minuten, geen noemenswaardige opstoppen. De gedachte aan een ongeluk kwam in haar hoofd op en ze probeerde op internet op te zoeken of er zoiets was gemeld, maar ze verzandde in Italiaans dat ze niet begreep. In elk geval leek er geen sprake te zijn van een ongeval dat zo ernstig was dat het in het nieuws kwam.

Ze bleef nog een tijdje besluiteloos staan, tot ze uiteinde-

lijk terugliep naar de taxistandplaats. Ze stak haar hand op en een chauffeur stapte uit om de achterbak voor haar te openen. Hij legde haar koffertje erin en Diane nam plaats op de achterbank. De chauffeur stapte in en keek vragend achterom. Diane noemde het adres van haar zusje. Met een onbestemd gevoel keek ze naar buiten toen de taxi optrok.